

Хегел наглашава да Кант не изводи естетски суд ни из разума као таквог, као моћи самих појмова, као ни из чулног опажаја, него из слободне игре уобразиље и разума.

Моћ суђења уопште Кант дефинише као моћ која нас оспособљава да *посебно замислимо као садржано под општим*, називајући ту моћ *рефлектирајућом*, јер јој је дато само *посебно* за које она треба да нађе оно *опште*.

Указујући на значај Кантове концепције *суда укуса*, Хегел нуди властито тумачење његова четири момента.

Безинтересно допадање Хегел разуме као допадање које је *без икакве везе са нашом моћи пожуде*, која може да се манифестује као радозналост, прохтев за поседовањем одређеног предмета, или корисност с обзиром на наше потребе.

Просуђивање лепог *без појма* Хегел разуме као допадање без уплива разумских категорија, за које је важно да „не постајемо свесни појма и супсумције под тај појам, и да не претпостављамо да се дешава оно одвајање појединачног предмета и општег појма које иначе у суду постоји.

Трећи моменат Кантовог „суда укуса“ Хегел тумачи као понављање другог момента, односно указивање на то да, упркос уочавању сврховитог слагања унутрашњег и спољашњег као иманентне природе лепог предмета, ми не треба да будемо упућени на његову коначну сврху као неку спољашњу форму.

Четврти моменат, нужност допадања независно од појма, Хегел схвата као нешто што лепо мора да садржи у себи, поново без категорија разума и „сасвим без икакве везе са појмовима“.

Поред ове тематизације, Хегел истиче да је Кантова велика заслуга што лепо није свео на осећање, тј. на оно пријатно или просто допадљиво, већ његова *Критика моћи суђења* „чини полазиште за право разумевање уметнички лепог”, иако то разумевање може тек уз савлађивање недостатака Кантове филозофије да досегне схватање јединства нужности и слобиде, посебног и општег, чулног и умног.

Такође, Хегел признаје да је Кант „на врло интересантан начин поставио разлику између узвишенога и лепога, и оно што он о томе излаже у првом делу